

295. Negende Haarlems dictee (auteur: Ewoud Sanders)

Het klonk zo naïef en daarom zei hij het niet vaak, maar als kind had het hem al verbaasd: het toeval dat hij was geboren in een rijk land zonder oorlog.

Het had hem gemaakt tot amateuractievoerder bij een ad-hoctribunaal van een internationaal georiënteerde actieorganisatie.

Hij trok zich de problemen van de wereld aan – soms te veel zelfs.

De illegale landtoe-eigeningen in China, de ongebreidelde politieke donquichotterie in allerhande derdewereldlanden, het radicaliserend gedachtegoed van de moedjahedien, de talibanisering van antiwesterse milieuactivisten in Tadzjikistan, posttraumatische stressstoornissen onder ex-VN'ers, de re-integratieproblematiek van de tseetseevlieg – het maakte hem soms gestrest.

En dan de binnenlandse politiek!

Wat had hij zich geërgerd aan die achterkamertjesrendez-vousjes!

Met bijdehante politici die haastje-repje dingen te berde brachten die faliekant onjuist waren.

Maakte zijn dubbele nationaliteit hem werkelijk deloyaal? Welnee.

Hij was niet van christelijken huize, oké, maar dat wilde niet zeggen dat de hele santenkraam hem gestolen kon worden.

Hij zou weer gaan stencilen, net als vroeger; de hele trukendoos opentrekken, met één belangrijk verschil: voortaan zou hij klimaatneutraal te werk gaan, CO²-vriendelijk, want dit had het leven hem geleerd: het beste ideaal is het regelmatig geüpdatete ideaal.